

STEVAN BRADIĆ

Aral-tó

a legfőbb feladatod
(pl. ebben az életben),
hogy megtanulj élvezni,

ezt te mondtad nekem, jozif brodskij,
oly kiszáradt szájjal,
mint a tó,
amin egykor
teherhajók jártak.

túl öreg vagy már ahhoz, hogy rock bandában énekelj,
ennek ellenére,
a víz még mindig
nem ismer fel téged.

a költők néha tényleg megérkeznek
Velencébe,
de nem várja már őket
ezüst golyó, se farkas a szigeten.

olyan más lett már minden, mint mikor
még a tulajdon kezünkkel mostuk le
a fedélzetről a sót.

a te bőröd az én bőröm is.
a te éhséged az én éhségem is.
felkészületlenül ereszkedünk le
mindketten a partra.
éles szögben metsszük egymást
és te a kényelmetlenségre oktatsz,

* *Stevan Bradić* (1982, Újvidék). Költő, műfordító, esszéíró. Az újvidéki egyetem filozófiai karán szerzett diplomát szerb nyelv és irodalomból. Első kötete 2013-ban jelent meg *A kazánházban* (U kotlar-nici) címmel. Újvidéken él és dolgozik.

mint nyelv oktató
a szintaxisokra.

viszlát, ó, január!
hallom kiáltásodat,

míg lassú léptekkel,
melankolikusan
eltűnsz a tengerészek között.

emlékszel még
a gyerekre,
aki arra a fiúra hasonlított,
vagy a fiúra, aki
egy lányra emlékeztetett,
mikor a birtokosok a határ mellett
kínozták őket

tagadhatatlan
volt bennünk
a fény

vajon megtanulod-e még valaha
kiolvasni az ügynökök kézírását
hosszan időzve
az övön aluli ütések között,
elszegényedve
valami miatt, ami nem rabszolgaság,
de hatalom sem.

munkás,
ha megbetegszel,
úgy szökik előled a világ,
mintha sosem tetted volna rá a kezed
az áttörhetetlenségére,
mintha az értelem tagadná
saját axiómáját,
miszerint: két test
nem tud megtelepedni
ugyanabban a térben és időben.

különbén is, láthattad: a történelem,
mint ütőér, hogyan
hagyja el
a szilveszteri díszekkel
kettészelt várost.

a levegőt rágjuk
te meg én,
tápláljuk a szívet,
mint az idealizmus héjába
lógatott ingát.

a valóság szivacsos,
és kár súlyos szavakat pazarolni rá,
ha a nyílt tenger forog kockán.

TERÉK ANNA fordítása